

n kevéske
keremnek
lesz egy

rekedett,
fölvitette
alált ott
ott kőből.
decske is.
szép szál
ennek is
eg ebből.
füvecske
lehulltak
elfonyadt,
elkorhadt
olt vala-
kikelésére
ak folyton
öld pázsit
a egy kis

s hely...
döm Szél
jt lelek.

ek őszkor
bb termő
lig tovább
jék. Már
. Sok év
ve. Ekkor
ukat, oda
ltek a már
lva a haj-
ebb erdő,
éd hegyek.

e vagyok!
rt igazán

eset irni?

naeum-épület.
esten.

A KIS BÁSA. (Lásd a 111. lapon.)

XXXVII. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. augusztus 18-án.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

MAMA ezt megigérte s a kocsi gyorsan robogott odább. Nem igen meszsziire volt a cél, csak a szomszéd faluig, mely egy kis dombon tul feküdt, úgy hogy akár gyalog is könnyelmesen át lehetett oda sétálni. Az előkelő gróf Udvarhelyiné és leánya azonban természetesen nem mehettek gyalog a poros országuton, forró napon.

Mialatt a szép hintó a szomszéd falu felé közeledett, ennek egyik csinos, de nem épen nagy házában élénk sürgésforgás uralkodott. Az emeletes ház lépcsőjén kipirult arczczal állt egy feltűnően szép leányka, mintegy habozva, menjene még feljebb!

— Tilda! Még sem öltöztél föl? Ugyan siess már! kiáltá fölfelé. Nagymama azt kívánja, hogy ott legyünk mellette, mikor megjönnek. Tilda, jöss-e már?

Fölülről nem hallatszott semmi válasz. A türelmetlen kérdezősködő tehát fölsietett a lépcsőn s benyitott egy ajtón.

— Tilda, siess! Már látni a kocsit a dombon... mindjárt itt lesznek és te még nem vagy készen.

— Az nem baj, Dorka mama, hiszen te ott leszel, hát az elég. Pár percz mulva én is lemegyek.

— De a nagymama azt hiszi, hogy már felkészültél... miért is késtél? Ahá... belemélyedtél ebbe a mesekönyvbe és megfeledektél a nagymama intéséről.

— Csakugyan úgy volt. De nem baj, ha mondom, felelé Tilda könnyedén.

— Dehogy nem. A hajad sincs rendbe hozva, arra pedig már nincs idő.

— De igen is, arra lesz idő. Nem lépek az előkelő rokonok elébe borzasan, mint valami hamupipőke. Te kicsinosítottad magadat... no, az igaz, te mindig olyan szép is vagy... de én sem akarok madárijesztő lenni.

— Ép azért kellett volna idején hozzá kezdened. Várj no, segíték egy kicsit.

— Jaj de jó vagy, kis Dorka mama! A hajammal alig tudtam volna boldogulni! És jaj! Most jut eszembe! Elfelejtettem virágot vinni a vendégszobába az asztalra, pedig a nagymama nagyon meghagyta. Most már igazán nem fogok ráérni.

— Persze hogy nem. De azért nem lesz baj! Láttam, hogy megfeledektél róla, hát elvégeztem helyetted. Így ni, a hajad rendben van.

— Jaj, aranyos kis Dorka mama, ezért külön megcsókollak... és a virág miatt ne haragudjál... majd máskor nem felejttem el... De most igazán úgy elmerültem abba a szép mesébe...

— Jól van no, csak most már siess... nekem már mennem kell, mert a nagymama nyugtalan lesz, ha egyikünket sem lát idején.

— Ott leszek én is mindjárt... csak Midi itt volna, hogy egy kicsit segítene... de soha sincs itt, mikor szükség van rá.

— Azt tudhattad, hogy reá nem számithatsz, neki a két kicsikével van dolga. No, csak siess, te kis lusta!

És Dorka még egyszer megcsókolta testvérét, aztán sietett le a földszinti szobába, hol a nagymama várta a vendégeket. Épen ekkor kocsirobogás hallatszott.

— Már itt vannak, szólta a nagymama örömmel.

De aztán kissé összeráncolta a homlokát és kedvetlenül mondá:

— Hát Tilda? Miért nincs itt?

— Mindjárt jön, kedves nagymama, felelé Dorka nyugodtan és vidáman. Azonnal itt lesz. Egy kicsit elkésett.

— Mint rendesen. És elkésve is majd borzasan kerül elő.

— Oh nem, nagymamácska. Rendben lesz egészen.

— Akkor hát ott voltál és segítettél neki.

Dorka úgy tett, mintha nem is hallotta volna ezt. Sok magyarázatra pedig már nem volt idő, mert a hintó megállt a ház ajtaja előtt és pár pillanat múlva beléptek a várt vendégek, gróf Udvarhelyiné és leánya, Ottika.

Az öreg Patakiné szíves nyájassággal, de némi kis feszességgel is ment az előkelő vendég elébe, míg Dorka szerényen hátra maradt. A grófné azonban nem akart semmi czeremóniát és megölelte, megcsókolta a tiszteletre méltó öreg asszonyt.

— Ime, kedves nénike, pontosak vagyunk, ugy-e? mondá.

Mialatt az öregek még pár szót váltottak, Ottika kíváncsian bámult Dorkára; igazán bámult, mert a mint Dorka nyugodtan és barátságos, de kissé komoly képpel állt ott, az ablakból pedig teljes világosság áramlott gyönyörű arczára,

aranyos szőke leomló hajára, Ottika azt hitte, hogy ez valami angyal a templomból. Persze a nagymama mindjárt bemutatta:

— Ez itt Dorka, a legnagyobbik leány-unokám, mondá s megsimogatva a leányka szelid képét, mély szeretet hangján tette hozzá: Valóságos jobb kezem, a ki nélkül bizony én, szegény öreg, már nem bírnék a háztartással.

— Ez meg az én Ottikám, mondá a grófné. Gondolom, jó barátságban lesznek, ámbár Dorka talán valamivel idősebb.

— Oh bizonyosan, szólta Dorka nyugodtan. Én már tizennégy éves vagyok, míg Ottilia grófnő...

— Ne, ne ugy! vágott közbe Ottika kedves elevevéssel. Kedves mama, ugye ne hivjanak itt engem olyan feszesen... hanem csak úgy, mint otthon.

— Természetesen. Hiszen rokonok vagytok.

Ottika oda szaladt Dorkához és megölelte.

— Hallod? Én itt is csak Ottika vagyok.

Erre Dorka szeliden mosolyogva felelé:

— De akkor aztán te is kénytelen leszel engemet úgy nevezni, mint itt a többiek, az pedig kissé furcsa lesz.

— Hát téged hogy hívnak?

— Mindenki csak Dorka mamának szólít.

— No, ez csakugyan furcsa, szólta a grófné nevetve. Tulajdonképen talán nem is egészen illik rá ilyen fiatal leánykára.

— De épen azért ragadt rá, mert ráillik, szólta közbe a nagymama. Hogy jó

édes anyjok meghalt, ő lett a kicsinyek gondviselője s olyan jól végzi a dolgát, hogy testvérei maguk nevezték el kis Dorka mamának. Nehányszor megpróbáltam ugyan, hogy leszoktassam őket róla,

de nem sikerült s nem is fog addig, míg Dorka maga szigorúan el nem tiltja őket ettől.

— Oh, miért rontsam a kedvöket? szölt Dorka.

... VARROGATNAK. (Lásd a 112. lapon.)

Egész egyszerűen, őszintén mondta ezt, könnyedén megvonogatva a vállát. De a grófné ezt másra magyarázta s ilyenformát gondolt magában:

— Azt hiszem, ez a Dorka kissé el van bizakodva, hiu is és a nagyanja dicsérete elkényezteti. Hozzá még nagyon szép is és az egyik testvér bátyja után

ddig, míg
iltja őket
edvöket?

legidősebb valamennyiök közt. Hát persze nem is csoda, ha hiu és elbizakodott.

Ezt a gondolatát azonban természetesen még csak egy szempillantással sem árulta el, hanem inkább egész nyájasság-

gal tudakozódott, hogy a másik leányka, Tilda, hány éves?

— Tilda épen most mult tizenkét éves, felelé a nagymama.

— Akkor hát én Dorka és Tilda

... MUTOGATVA EGYMÁSNAK. (Lásd a 112. lapon.)

kissé el
gyanyja
nagyon
ja után

közt állok, mondá Ottika. Mert én meg nem sokára tizenhárom éves leszek. És ugy-e, fogom még ma látni Tildát is?

Dorkának az arcán egy kis kedvet-

lenség villant végig, de épen csak egy szempillantásnyi időre.

— Tilda mindjárt itt lesz, szólta a nagymama. Már itt kellene lennie, mint

illik, de megint megesett rajta, hogy elkésett, mint rendesen.

Ottikának feltűnt, hogy a nagymama ezt oly kereken kimondta.

— Szegény Tilda... bizonyosan sokszor pirongatják. Talán nem is szeretik. Észre vettem, hogy Dorka boszusnak látszott, mikor Tildát említettem.

Egyelőre azonban nem volt erről több szó. Az öregek leültek s a nagymama, Ottika öröme, mindjárt azon kezdte a beszédet, hogy ő bizony nem ereszti egyhamar haza a vendégeit, maradjanak egész délután, hogy a leánykák megismerkedhessenek; lesz egy kis ozsonna is, persze csak olyan, a milyen a szerény házuktól telik; de majd rajta lesz Dorka, hogy megmutassa, milyen jó kis gazdasszony. De még arra van idő. Addig Dorka és Ottika a másik szobában elcseveghetnek.

A két leányka karonfogva ment a másik szobába s Ottika nevetve mondá:

— Hát te nem csak kis mama vagy, hanem kis gazdasszony is?

— Természetesen, felelé Dorka vidáman. A nagymama már igen öreg, a testvéreim meg nagyon fiatalok, de én már épen arra való vagyok, hát nekem kell az effélékről gondoskodnom.

— De Tilda nem sokkal fiatalabb és ugy-e, ő is segít?

— Tilda? No... nem épen sokat. De ő még, tudod, nagyon fiatal is, egész két évvel fiatalabb nálamnál.

— Jaj de szeretném már látni. Ugy-e, be fog jönni?

— Hogyne! Meg sem foghatom, hol késik oly sokáig. Pedig ugyancsak a lel-

kére kötöttem, hogy készüljön el idejére. De biz ő egy kicsit gondatlan.

Dorka ezt kissé türelmetlenül mondta, mert röstelte, hogy Ottika már másodszor kérdezősködik Tilda után s ez mégsem mutatkozik. A jószívű Ottikának azonban úgy látszott, mintha Dorka ismét nagyon keményen szólna testvéréről. Inkább melettegetni próbálta tehát.

— No, az nem baj, ha egy kicsit megkésik... ez rajtam is gyakran gesik... tudod, olyan nehéz mindig pontosnak lenni, az ember nem lehet tökéletes.

Dorka kissé meglepetve nézett Ottikára s nevetve felelé:

— Tökéletes? Oh, hát ki kívánhatná azt! De nagy különbség van... No, itt van végre!

(Folytatása következik.)

TÜNÖDÉS.

(Képpel a 104—105. lapokon.)

NAGY viz partján üldögélek,
A nagy vizen végig nézek.

Nézek, nézek, aztán várok,
Hogy mért? ki nem találjátok.

Ott jár valaki a vizen,
Kihez gondolatom viszen.

Gondolkozom, eltünődöm:
Mit hoz apa, ha majd megjön?

Halászni ment — lesz-e sok hal?
Teli az én kosarammal?

S ha lesz, mamám hogy csinálja?
Mégfőzi-e vagy kirántja?

Legjobb volna, kérem a' ssan,
Jó tejfölös paprikásan!

NAGYAPA SZÜLETÉSNAJÁN.

— Beszélyke. —

NAGYAPA szép kertjében, terebélyes hársfa alatt terített asztalnál ültek Bandika, Ferdike és Annuska. Nekik ma nagy ozsonnára volt itt jussuk, mert a nagyapának születése napja volt, ők eljöttek gratulálni, el is mondták szépen a mondókájokat, nem volt semmi hiba.

Nem is maradt el az ozsonna és kijutott belőle a FÜRGE kutyának is. Ő nem gratulált ugyan, de megszolgálta a jó falatot, mert a gyermekek nagy multságára két lábon állva, az orra hegyén tartotta türelmesen a kalácsdarabot mindaddig, míg a nagyapa nem mondta, hogy »szabad.« Ekkor feldobta a levegőbe és bekapta. Ez nagyon tetszett a gyermekeknek s egyhangulag kimondták, hogy ez a legderekabb és legügyesebb kutya a kerek világon.

— Ugy-e az, nagyapa? kérdé Bandika.

— Meglehetősen ügyes, de bizonyosan van még ügyesebb és derekabb is. Nekem magamnak is volt már különb kutyám.

— Oh, és mi nem láttuk!

— Persze, hogy nem, kis bohók, mert annak már vagy harmincz esztendeje.

— Jaj de régen volt az! szólt elámulva a kis Annuska. És azóta minden esztendőben volt születésnapod? Be sok lehetett már!

— Csakugyan sok volt... már vagy hetven.

— És ugy-e, mind olyan szép és vig nap volt, mint most a mai.

— Azt is eltaláltad. Mindig rajta voltam, hogy boldog nap legyen és ezentul is ugy lesz, még ha száz esztendeig élnék is.

— És mit csinálsz, kedves nagyapa, hogy ez mindig boldog és vig nap legyen?

— Az az én titkom.

— Jaj de szeretném tudni! kíváncsiskodott Annuska. Mondd meg, nagyapácska, majd aztán én is azt teszem, hogy nekem is mindig vidám és boldog születésnapom legyen.

— No's, meglehet, hogy majd egyszer megmondom. De most csak láss hozzá a csokoládéhoz, hogy el ne hüljön.

Ezzel magukra hagyta őket s bement a házba. El is mulattak jól a pompás ozsonnával, nem is pöröltek össze, ámbár Ferdike ráriasztott Annuskára, hogy hernyó mászik a vajás kenyeren, a mire Annuska azzal felelt, hogy visszariasztotta Ferdikét, azt kiáltva, hogy egy nagy bogarat látott belepottyanni Ferdike csokoládéjába.

Épen elkészültek, mikor újra előjött a nagyapa, kezében nagy csomaggal. Persze rögtön körülfozták és kérdezték: mi az?

— Ebben a ti számotokra van valami. Mivel ma az én születésem napja van, hát természetesen egy kis emléket is kell haza vinnetek.

Ezt mind a hárman nagyon természetesnek találták, ámbár olyanformát is gondoltak, hogy talán megfordítva is lehetne. No de a nagyapa jobban tudja.

A csomagból aztán épen kedvökre való holmi került elő. Bandikának és Ferdikének gyönyörű kis puska, csákó, kard,

síp, dob, úgy hogy rögtön hozzáfoghattak a katonásdihoz. De még jobban megörült Annuska. Neki régi kívánsága volt, hogy igazi kis órácskája legyen.

Hát ime, a nagyapa egy kis katulyából gyönyörű kis órácskát vett elő.

— Ez a tied, Annuska. Csakhogy te még kicsike vagy arra, hogy ilyen ékszert viselj, tehát majd átadod a mamának, hogy őrizze meg számodra, amig olyan nagyra nősz, hogy viselheted. És akkor majd megemlékezel e napra, melyen kaptad.

Mindnyájan tapsoltak, ugrándoztak örömben és majd levették a lábáról a jó nagyapát, anynyira ölelgettek igaz háladatossággal.

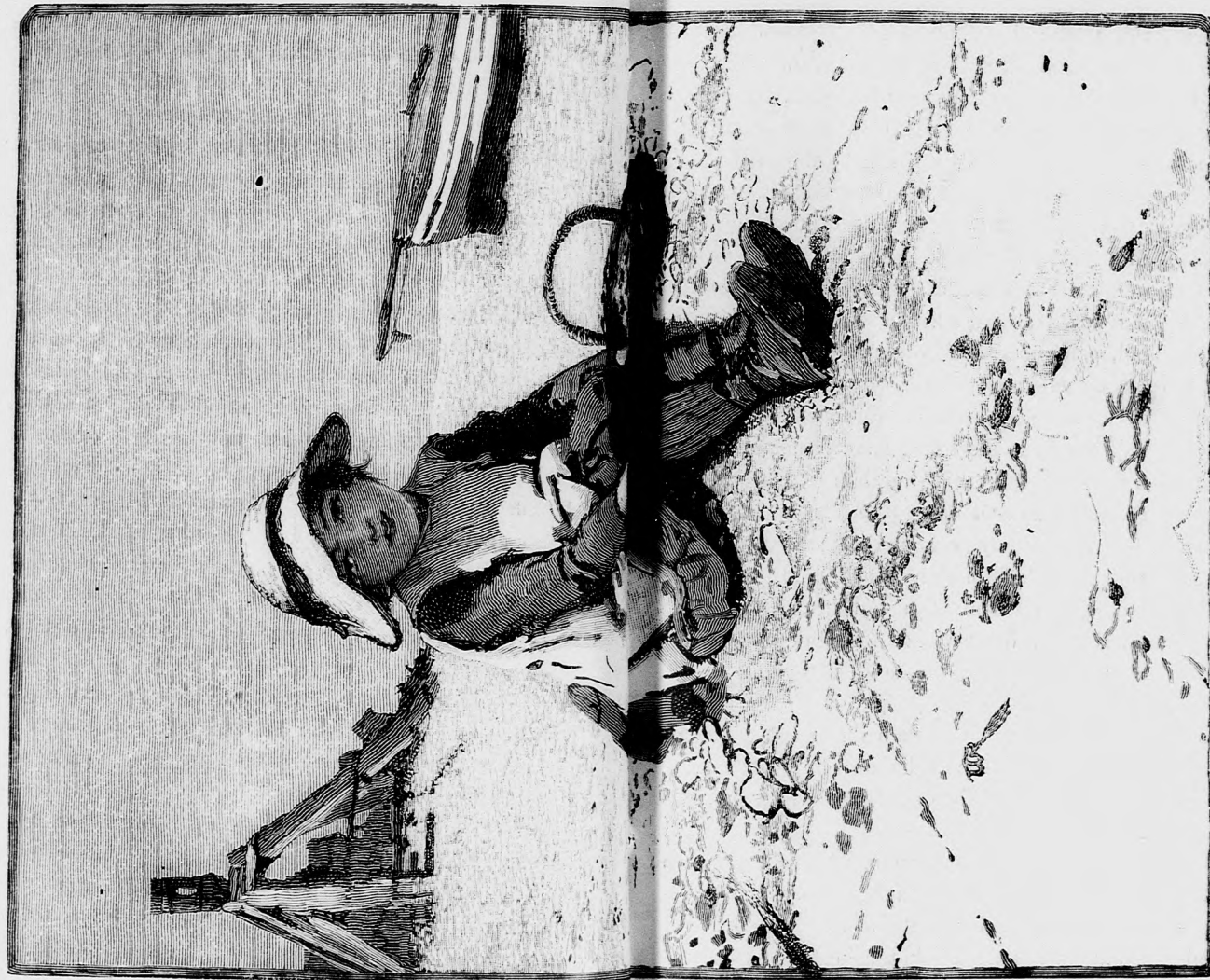
Mikor aztán kissé lecsillapultak, legelőször is azt vették észre, hogy Fürge, talán mert neki nem jutott emlék, maga gondoskodott kárpótlásról: fölugrott egyik székre s az asztalon levő tálaeskából kihörpöntgette a tejmaradékot. De szűkült bezzeg, mikor látta, hogy észrevették s öreg gazdája rákiáltott:

— Oh te semmiházi torok jószág, jöjj csak ide!

Fürge bűnbánólag, alázatosan csuszva mászott gazdájához, még mindig nyalogatva a száját a jó tejecske után, amin a gyermekek nagyot nevettek.

— Kegyelmezzon meg neki, nagyapácska! A mai ünnep örömére!

— No jól van, hát elengedem a bün-

tetést. De mivel ti eszközöltétek ki számára a kegyelmet, legyen háladatos és mulattasson titeket. Besorozzuk ma délutánra katonának. És a kifogyhatatlan

kedvü nagyapapa papirosból csákót csinált, ráerősítette a Fürge fejére, aztán két lábra állította, botot kötött az olda-

— Így ni, szólt a nagyapa. Most már hárman vagytok katonák, indulhattok.

Indultak is és Bandika és Ferdike még soha sem játszottak ilyen vigan katonásdit. Dicsérték is a nagyapácskát, a ki olyan jó tréfát tudott kitalálni a Fürgével; mert az már csakugyan kacagató volt, a mint a bolondos kutyácska szörnyen komoly képpel lépegetett velők. Néha két lábáról leesett ugyan négy lábra s csákója, puskája porba gurult; de mindig megvárta szépen, hogy újra rendbe hozzák és tovább masirozott a glédában.

Tűnődés. (Lásd a 102. lapon.)

Annuska is nagyokat nevetett rajtok, de aztán hagyta őket tovább menni. Neki fontosabb és kedvesebb mulatsága volt: hallgatni az órácska ketyegését és nézni, mennyit mutat. Szaladt is minden öt perczen jelenteni a nagyapának, hogy már megint mennyivel van előbbre a hosszabbik mutató, míg az a lusta kurtábbik alig akar mozdulni.

Egyszer, a mint újra mutatta, a nagyapa így szólt:

— Épen hat óra. Nem-

sokára majd befogatok és haza kocsiztok. Keresd meg a fiukat, hogy jöjjenek elő és többé ne futkossanak, nehogy föl legyenek hevülve, mikor kocsira ülnek.

lára kardnak, a vállára pedig egy másik botot tett, melyet Fürgének az egyik első lábával kellett tartania. Bandika és Ferdike majd megpukkadtak nevetőkben.

Annuska bejárta a kertet, de ott nem találta a vitéz katonákat. Hallotta a hangjokat a kerítésen túl. A kapunak került tehát.

A mint a kapuba ért, egy pillanatra megállt, mert valami furcsát látott. Három öreges ember ment ott egymás után, de úgy, hogy az utolsó a középsőnek, ez meg az elsőnek fogta a kinyújtott botját, az első előtt pedig egy kis kutya lépdegélt lassacskán, elkerülve sarat, gödröt. S ez a kutyácska vezette a nyakához kötött zsinórnál fogva az első vándort.

— Ez mind a három vak! gondolá Annuska sajnálkozva. És ez a kis kutya vezeti mindhármukat. Ez talán... talán még derekabb kis kutya, mint a Fürge. És ni! Mindegyiknél van valami trombita, síp, hegedü... ezek bizonyosan vak muzsikusok.

Csakugyan azok voltak és szépen lassacskán odább ballagtak épen abban az irányban, a hol a fiuk voltak. Annuska aztán futva rohant el mellettök, mert látta, hogy a fiuk épen neki indulnak, hogy még messzebb menjenek.

— Bandika! Ferdike! Megálljatok!

A fiuk ekkor még nem tudták, mit akar Annuska, tehát csak azért is még gyorsabban mentek, megengedve, hogy Fürge négy lábön szaladjon velök. Annuska szinte lihegett, míg végre közelökre ért és oda kiálthatott nekik, hogy a nagyapa hívja öket. Erre természetesen mindjárt megfordultak s még mindig katonásan sipolva indultak befelé.

A vakok a kutyácskájokkal a kaputól már jó távol voltak, mikor a hazatérők találkoztak velök. Egyik vak megszólalt:

— Szép ifuracskák, elhuzzuk mi a Rákóczi-indulót, ha egy kis harapni valót adnak.

Bandika és Ferdike épen azt akarták felelni, hogy nincs nálok semmi, de nem juthattak szóhoz, mert ugyane pillanatban egészen más nóta hangzott fel és a Rákóczi-induló nélkül is igazi csata kezdődött. Még pedig Fürge kezdett vitézkedni. A katonásdiban, úgy látszik, nagyon föléledt a bátorsága s a mint megpillantotta a vakok kutyáját, haragos ugatással rárohant. Ez persze nem engedte magát s kirántva a zsinórt gazdája kezéből, szintén vitézül védte magát. Hát ez bizony nagyon csuf viselet volt Fürgétől, de szerencsére nem ért rá, hogy valami bajt okozzon, mert a lármára megjelent a nagyapa a kert kapujában és hazapancsolta Fürgét.

A szegény vakoknak azonban baj volt ez a kellemetlen kis kaland, mert kutyájok visszament ugyan hozzájuk, de a zavarban össze-vissza forogtak s most már nem tudták, merre indítsák meg a kutyácskát.

Csakhogy a kapuban a nagyapa épen ekkor így szólt Annuskához:

— Vezesd be őket ide, kis leányom. Négygyel több a mai napon.

— Mi négygyel több, nagyapácska?

— Majd később megmondom.

Annuska bevezette a vak muzsikusokat és kutyácskájokat a kertbe, oda a nagy hárs alá, hol még terítve volt az asztal. A nagyapa pedig így szólt hozzájuk:

— Az én garázda kis kutyám megzavarta magukat. No, pihenjenek itt egy

kicsit, adatok egy kis harapni valót, aztán eljátszanak egy-két nótát a gyerekeknek s induláskor majd elvezettetem jó irányba.

A három vak bizony nem kínáltatta magát, hanem köszönettel fogadta a megvendéglést. Mindegyik kapott egy-egy darab hideg sültet, kenyeret és hozzá egy pohár bort. Az egyik azonban megszólalt:

— Nagyon szépen megkérném a tekintetes urat, lenne olyan jó és adatna egy kis vizet ennek a mi kutyánknak. Nagyon eltikkadt a szegény pára, pedig még nagy darab ut van előttünk.

— És rá merik magukat bizni egy ilyen kutya vezetésére? kérde a nagypapa jószágos érdeklődéssel.

— Hogyne! Nagyon hűséges jószág és nagyon okos is ám. Jól tudja az utat a lakásunktól a városba, csak meg kell indítani az utra s azt mondani: »megyünk a városba« vagy »megyünk haza«. Még soha sem tévedtünk el vele, pedig már rég járjuk együtt ezt az utat.

— No már az ilyen derék állatnak nem csak egy kis viz jut nálam.

S a nagypapa rendeletére hoztak a hűséges vakvezető számára is mindenféle jó koncot. A szegény állatnak bizony rég nem volt ilyen jó napja. De még a gazdáinak sem, mert a bőséges vendégség után még pénzt is kaptak, hogy huzzanak el néhány nótát.

— A Rákóczit! mondá Bandika. Majd mi a mellett lépegetünk.

A vak muzsikuskok rá is huzzták s Bandika és Ferdike most még nagyobb kedvvel játszottak katonásdit.

— De hol van Fűrge? szólott Ferdike. Most kellene igazán produkálnia

magát, tud-e zeneszóra szépen taktusban járni.

De Fűrget hiába keresték, hiába hívogatták, nem került elő. Elsompolygott a kerti lak mögé és ott boszusan heveredett le. Semmi kétség, hogy irigység és harag bántotta. Mert ime, nem csak dorgálást kapott, hogy azt az idegen kutyát megtámadta, hanem ezt még be is hívták ide a kertbe, a honnan pedig minden idegen kutyát ki szokott űzni; és nem csak behívták, hanem még jól is tartják pompás koncokkal. Ez már olyan keserűség, hogy Fűrge nem tudta elviselni, inkább elrejtőzött.

Ámde még valakit nem találtak s szintén hiába hívogatták: Annuskát. Még akkor sem jött elő, mikor a vak muzsikuskok javában játszottak.

— Ugyan hová lett Annuska, mit csinál? kérdezgeté minduntalan a nagypapa.

Annuska bizony igen szomorú dolgot cselekedett.

Épen oda bujt ő is, a hol Fűrge buslakodott, csakhogy a kis leány nem csak buslakodott, hanem zokogott keservesen.

— Oh istenem! Most hogy lépjek a nagypapa elé! Alig egy órával ezelőtt adta örök emlékül és már elvesztettem! Oh mit tegyek! Hiába kerestem, a merre jártam! Nincs, elveszett!

El biz, az a gyönyörű kis órácska oda volt. S hiába törte Annuska a fejét, nem tudott rá emlékezni, hol és mikor vesztette el. Most hát nem tehetett egyebet, mint hogy itt elbujva sírt keservesen, míg amazok ott elől vigan voltak.

Bandika és Ferdike végre megelégték a mulatságot s a vak muzsikusok odább indultak. Szépen megköszönték a tapasztalt szívességet s végül az egyik még így szólt:

— Megkövetem alássan tekintetes uramat, még valami mondani valóm volna... Az imént, hogy itt a kapun túl mendegéltünk, a kutyánk megállt és egyet-kettőt vakkantott, aztán felém nyujtotta a fejét s éreztem, hogy valamit tart a szájában. Mert, tetszik tudni, megtanítottuk arra, hogy ha valaki pénzt dob nekünk s a földre esik, hát kutyánk fölveszi és ide adja. Azért ha ilyesmit lát, megáll, fölveszi és pontosan átadja. Sokszor bizony csak holmi pléhdarabkát. De most rögtön hallottam, hogy valami ketyegő tárgyat nyujtogat. Ez csakugyan zsebóra, valaki elvesztette. Mi nem igen járhatunk utána, hogy kié, de a tekintetes úr talán eligazíthatja.

A nagyapa meg is ijedt, meg is örült, amint az órát meglátta. Az Annuska órája volt. Most még külön is megjutalmazta a becsületes vak muzsikusokat, kik ugyancsak elégedetten mentek odább.

— Most már értem, miért bujkál Annuska, szólta a nagyapa. No, vigyázatlan-ságaért elég büntetés volt eddigi ijedtsége. Ne legyen ma sokáig szomorúsága. Fiuk, keressétek elő.

Megkeresték s persze mindjárt vége lett az Annuska szomorúságának, mihelyt megtudta, hogy megkerült az órácska, s hogy a jó nagyapa nem is haragszik. Így aztán megint csak olyan vigan voltak, mint azelőtt. Alig is tudták rászánni magu-

kat a hazatérésre, mikor a kocsi előállott, hogy a közeli városba visszavigye őket.

— Jaj de pompás napunk volt! mondogatták mindnyájan. De gyönyörű nap is a nagyapácska születésnapja!

Ekkor Annuskának eszébe jutott valami.

— Még nem mondtad meg, nagyapácska, hogy van az, hogy ez mindig olyan kedves, vidám nap és hogy mindig ilyen is lesz?

— Csakugyan akarod tudni? No's, igen egyszerű dolog. Ezen a napon sokan kívánnak nekem vidámságot, boldogságot, hogy tehát igazuk legyen, én meg arra iparkodom, hogy a ki csak közelembbe jut, annak örömet szerezzek, mert az tesz legboldogabbá, ha másokat boldoggá tehetünk.

— Oh, most értem azt is, mért mondtad a vak muzsikusokról, hogy még »négyel több a mai napon.« És milyen jó, hogy még rájok is gondoltál! Ha nem térnek ide be, talán meg sem kerül az órácskám.

— Meglehet. Titkom tehát csak az, hogy örömeimből mindig részt juttatok másoknak.

Azóta sok év mult. Annuska most már viseli a szép órácskát s ez mindig eszébe juttatja a nagyapa titkát. És Annuskának sok vidám és boldog napja van, mert követi a jó nagyapa példáját.

A MÓZSIKA KÖSZÖNETE.

— Beszélyke. —

INIKE, ne ellenkezél, mert különben tüstént nyakon csipem és visszaviszem. Én aztmondom, hogy Mózsika legyen a neve.

— De mikor az olyan furcsa név kis cziczának!

— Annál jobb, ha furcsa. De a mellett nagyon ráillik. Épenségesen úgy került el a halálos veszedelmet, mint a híres Mózses, a parti nádasból hozta elő megmentője, a ki most makacsul megmaradt a mellett, hogy Mózsika legyen a neve.

Ez a nagylelkű nem volt senki más, mint Béla, egy földbirtokos már nagyocskafia, ki a nagy vakációt otthon töltötte. Izmos, ügyes, bátor fiu s atyja megengedte neki, hogy néha-néha vadászatni próbáljon. Ez volt Bélának a legkedvesebb mulatsága. Oldalán a vadásztarisznyával, vállán az apa jó puskájával egész büszkén sétált végig a falun, aztán a mezőkön, az erdőben. Mi tagadás benne, a kisebb fiuk meg is irigyelték, mikor találkoztak vele; de Béla, jószívű és vidám fiu létére, épen nem hetvenkedett, sőt biztatta kis pajtásait:

— Csak várjatok egy kicsit, mig megnőttök, akkor ti is kaptok puskát a kezetekbe. De olyan bizonyítványt is kell ám az iskolából hozni, mint az enyém.

Ügyes is levén, akárhányszor hozott már haza vadászsákmányt is. De olyan furcsát egyszer sem, mint azon a napon, mikor a hugával, Tinikével, a Mózsika neve fölött évelődött.

Akkor is jó kedvvel indult ki s bejárta a mezőt, erdőt, de itt nem akadt elejébe semmi olyan vad, melyet lelőni érdemes lett volna. Ment tehát a nádas vizpartra, hogy valami vízi vadat lőjjön. De alig ért oda, kétségbeesett sivalkodást, nyávogást hallott a sűrű nád közül.

— Mi lehet ez? Egészen úgy hangzik, mint a macska-nyávogás.

Nem is volt egyéb. A mint széthajlitotta a nádat, megpillantott egy szerencsétlen kis cziczát, mely félig a vízben eviczkélt, első lábaival pedig egy nádra kapaszkodott; de a hajlékony, gyöngénád nem bírta el s a kis állat bizony már-már odafult volna, ha Béla meg nem pillantja.

— Ejnye, te szegény kis jószág! szólt jószívűen. Téged bizonyosan vízbe akartak fojtani, mert fölösleges voltál. No, ha már rád találtam, nem engedhetem, hogy a szemem előtt pusztulj el.

Belubiczkolt a vízbe és kivitte a kis cziczát a szárazra. A szegény állatka kimerülten terült el a fűvön.

— Csak pihenj. Addig, mig kissé megszáradsz, én is pihenek.

A meleg napon hamar megszáradt a czicza szőre. Ekkor Béla betette a puha vadásztarisznyába s a kis macska itt olyan jól érezte magát, hogy elégedetten dorombolni kezdett.

— Ha már idáig vagyunk, haza viszlek. A többi nem az én gondom.

A mint belépett, Tinike kérdé:

— Hoztál-e valami zsákmányt, vadász uram?

— Hoztam bizony, még pedig rendkívülit és épen csak a te számodra, elevenen.

— Ah! Ugyan mi lehet az? Talán nyulacska? Vagy mókuska?

— Se nyulacska, se mókuska. Nyulj csak a táskába. Ne félj, nem harap.

Tinike előhuzta a cziczát.

— Egy kis czicza! De milyen bágyadt, milyen sovány! És milyen kusza a szőre, össze van csapódva, mintha vízben lett volna.

— Nincs különben. Vízből mentetem ki.

És Béla elmondta vadász-kalandját. Tinike persze még inkább megsajnálta a szegény állatkát, rögtön hozott neki tejet s elhatározta, hogy fölneveli, már csak azért is, mert Béla mentette meg. És mert Béla úgy kívánta, hát Mózsika lett a neve a megmentett cziczának.

Jó dolga volt ezután Mózsikának, örülhetett sorsa szerencsés fordulásának. Tinike gondosan ápolta, jól tartotta s Mózsika pár nap mulva már kigömbölyödött, ügyes, fürge, vidám kis jószág lett, Tinikének egész öröme és mulatsága telt benne, Béla persze nem igen gondolt többé rá, nem olyan nagy fiuknak való játék az.

És mégis megtörtént, hogy Bélának is újra dolga akadt Mózsikával, de az több hónap multával történt.

A nyári szünidő véget ért s Béla visszament a városba iskolába. Otthon a maga külön szobájában szépen rendbe

rakva hagyta hátra mindenféle olyan holmiját, melyet nem vitt magával. Egyszer aztán, a mint rövid ünnepi szünetre hazarándult és Tinikével együtt ment be a szobájába, boszusan mondá:

— Nem tudom, mi történhetett egy pár szép könyvemmel. Mintha egerek rágták volna meg.

— Az bizony meglehet. Itt a szobában senki sem jár s ha valami éhes egerek ide tévedtek, nagy inségökben talán belekóstoltak a könyvedbe, hogy hátha az talán megehető.

— Szép dolog! Mire még egyszer haza jövök, képzelem, milyen állapotban lesznek. Megkérem a mamát, tegyen ide egérfogót.

De erre nem volt szükség. Elvégezte azt Mózsika. Még pedig Tinike váltig állítja, hogy csupa háladatosságból tette, mert hallotta a Béla panaszát és megemlékezett arról, hogy Bélának köszönheti élete megmentését. Nem tudom egészen bizonyosan, csakugyan igaza van-e Tinikének, de az bizonyos, mikor Béla és Tinike akkor a szobába mentek, utánok ment Mózsika is és egy szekrény mögött azonnal megérezte az egeret. Nem is mozdult onnan s nem bánta, hogy ott felejtették és rázárták az ajtót. Mikor pedig pár órával később Béla ismét benyitott, meglepetve látta Mózsikát, a mint a szoba közepén pihen, két megfőtt egér mellett. Nem ette meg zsákmányát, mert Tinike nagyon elkényeztette; de megmutatta, hogy czicza-kötelességét jól érti.

— Mózsika, ezt jól végezted! szólt Béla nevetve. No lám, nem is hittem,

hogy még valamikor leróhatod irányomban a tartozásodat.

Ki is pusztította Mózsika mind az egereket a házból és Tinike megmarad a mellett, hogy ezt csak köszönetül teszi, mert kényes czicza létére az egér-pecsenye nem kell neki.

A K I S B A S A.

(Képpel a czimlapon.)

ÉN VAGYOK az *Ali basa*,
 A kinek bár nincs nagy hasa,
 A hatalma rettentő,
 Mindenkit megszeppentő.
 Ha én rossz kedvemben vagyok
 S haragosan jót rikkantok,
 Az egész ház összefut.
 »Mi lelte a kis fiút?
 Mi kellene, Aladárkám?
 Tán csak nem vagy beteg, drágám?
 Sétáltassunk? Ringassunk?
 Nótával mulattassunk?«
 De ez most mind nem kell nekem,
 Mégsem mondom ki, hogy »Nem, nem!«
 A mit megfejt egy nagy ok:
 Beszélni még nem tudok.
 Csak bömbölök és sirok hát,
 A míg végre kitalálják,
 A basának mi baja,
 Mi a szive óhaja:
 Ide adják a pipámat
 S rögtön befogom a számat,
 Vigán elpipázgatok,
 De füstöt mégsem csapok.
 Mert különös az én pipám:
 Nincsen benne semmi dohány,
 Hanem van jó édes tej
 S nekem épen csak ez kell.
 Szopogatom, csöndben ülök
 S ha elég volt, hátradülök
 És oly nagyot aluszom,
 Mint a basa. Ugy bizony!

A J O B B I K U T O N.

(Képekkel a 100. és 101. lapokon.)

MOST már a jobbik uton járnak Gizike és Miczike és nagyon meg vannak elégedve. Nem is értik most már, mért nem jártak mindig ezen, mikor ez olyan kellemes.

Rég ismerik egymást, a mi természetes, mert szomszédban laknak. Szüleik jó barátságban élnek és azt kívánták, hogy a két leányka is jó barátságban éljen. Ők maguk is akarták volna, de eleinte rosszul fogtak hozzá. Mindjárt kezdetben Gizike, mikor egyszer Miczike nála volt, büszkén mutatta képes-könyveit.

— Neked nincsenek ilyen szép képes-könyveid, ugy-e? Te nem apsz ilyet a mamádtól?

Ez a kérdés bántotta Miczikét. Mért ne kaphatna ő is? De hát mostanában csakugyan nem kapott. Azért megvetőleg mondá:

— Ha kérnék, kapnék, de nekem nem kell. Van nekem jobb mulatságom. Nem is vagyok kíváncsi a te unalmas könyvedre.

Ezt meg Gizike vette rossz néven. Hát még mikor másnap a Miczike ablaka alatt elhaladt s Miczike gyönyörű bábud mutatott.

— Neked nincs ilyen szép bábud, ugy-e? Mért nem kapsz ilyet a mamádtól?

— Kell is nekem! Rá sem nézek az ilyen ostoba bábura.

És azután mindegyik otthon maradt. Gizike egymaga mulatott a képes-könyvével, Miczike meg a bábujával. Ugy titokban mindegyik unalmasnak találta s szeretett volna átsétálni a szomszédba; de eleinte egyik sem akart engedni, csak azért sem.

A két mama észrevette ezt, hamar meg is tudta az okát. És mikor aztán akár Gizike, akár Miczike akaratlanul is elárulta, hogy unatkozik, az egyik mama is, a másik is így szólt:

— Ugy kell. Ha te volnál az okosabbik, elmennél kis játszótársadhoz és megvallanád, hogy nem volt igazad, jobb szeretnéd, ha együtt játszanátok s egymást szeretnétek.

Gizike és Miczike pedig nem voltak konok gyermekek, hanem hallgattak az okos szóra. És így az történt, hogy egy napon épen feleuton találkoztak.

— Épen hozzád indultam, szólt Miczike.

— Én meg te hozzád. Azt akartam mondani, hogy szeretnék néha a te szép bábuddal játszani.

— Én pedig szeretnék a te szép képeskönyveidben lapozgatni.

— Majd együtt tesszük mind a kettőt, felváltva.

És azóta úgy is tesznek. Gizike át-sétál Miczikéhez és ott aztán van nagy multság a szép bábuval. Összeülnek a kis asztalnál és varrogatnak ruhácskákat, (Lásd a képet a 100. lapon) a mi nagyon fontos és nehéz munka ám, mert azt akarják, hogy a Vicza mentül szebb legyen. Szépen tanácskoznak, mit hogyan kell csinálni s addig nem nyugosznak, míg mind a ketten teljesen meg nincsenek elégedve.

A komoly munka után következik egy kis szaladgálás, labdázás, a mi csak kettesben igazán multságos. És ha már belefáradtak, besétálnak Gizikéhez és előveszik a nagy képes könyveket s pihe-nésül gyönyörködnek a szép képekben és mesékben, mutogatva, magyarázva egymásnak, mi a legszebb, (Lásd a képet a 101. lapon).

Alig is tudnak egymástól elválni s reggel alig várják, hogy újra kezdhessék. S néha nagyot nevetve mondják:

— Milyen oktalanok voltunk, mikor haragoskodtunk! Pedig a barátság útján járni olyan kellemes!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet 5-dik számában közölt névrejtvény megfejtése:

Hó

Uszikár

Nyár

Ablak

Disznó

Icze

Jácziint

Árpád

Narancs

Óra

Sapka.

Helyesen fejtették meg: Névy Mariska, Somssich Eszter, Lászlófalvy Eördögh Margit és Árpád, Fort Ferencz, Cserepes Antónia, Mäder testvérek, Sziklay József és Géza, Mérhay Gusztáv, Reinitz Béla, Schwartz Irén, Schegerin Vilmos, Freund Gyula, Münzer Dezső, Jankovich Kamilla, Oesterreicher Magda és Miczi, Bernáth Emil, Schlichter Emma és Misi, Kohn testvérek, Hirsch Szeréna és Margit, ifj. Kasper Gusztáv, Blau Henrik, Steineker Pista, John Gyula, Dessewffy Alice, Kurzveil Emil, Wolfinger Elza, Toldy Ernő, Vajda Ödön, Sztankovits Anna és Arnold, Bethlen Klára és Éva, Krakauer Jolánka és Blanka, Kohn Hermin, Titze György, Maller Margit, Manheimer Gizella és Hermina, Vajda Ákos, Gajzágó Katicza, Dienes Matild, Schönbeck Kálmán és Gyula, Posztóczky Margit, Bukovinszky Lenke, Brüll Hugó, Szily Erzsike, Messer Rudolf, Szalay Jolán és Margit, Kerecsényi Gizella, Subert Elza, Lukács József, Kricsfalusy Mariska és Margit, Reichlin Róza, Sarbó Elza, Glatz Blanka, Ödön és Hugó, Schmidt Jenny és Alexandra, Epstein Elza, Behunek Matild, Krausz Róza (de máskor magad ird ám a levelet! F. b.) Blau Jolán, Hantsovszky Aranka, Kubinyi Emil, Hazai Emil, Máriássy Menyhért, Zirner Gizella, Kelemen Ilonka, Földes Livia, Bottlik Dezső, Deáky Atilla (nem illik írónnal irt levelet küldeni! F. b.) Roheim Ilon és Irén, Benedek István, Biszdorfer Erzsike, Veszprémi Róza, Stern Aranka és Etelka, Pál Béla, Czukor Ilona, Rigó Emma, Pirmitzer Ida és Kornélia, Ritter Irén és Miczi, Locroy Anna és Mártha.

